

ної таблиці; 3) зведені дані у вигляді звітів і діаграм надсилаються до готелів — учасників системи взаємного інформування.

Створення загальноміської бази даних про стан готельного ринку дозволить потенційним інвесторам приймати обґрунтовані рішення. Порівняльні аналітичні показники дозволять керівництву готельного підприємства володіти оперативною інформацією про стан ринку готельних послуг і виявити місце кожного готелю на ринку, контролювати ситуацію, визначити стратегію продаж. Кожного місяця є можливість розробляти конкурентні карти готельного ринку, бо відомостей для її складання достатньо, що дозволить відстежити ситуацію на місцевому ринку готельних послуг. Управлінню, що координує роботу готельних підприємств, система взаємного інформування дасть змогу організовувати розробку і реалізацію міських цільових програм з розвитку готельного господарства, координувати діяльність установ, підприємств, організацій незалежно від форм власності, які функціонують у сфері готельного господарства.

Література

1. *Андренко І. Б.* Організаційно-економічні аспекти розвитку готельного господарства регіону: дисертація канд. екон. наук: 08.10.01 / Харківська держ. академія міського господарства. — Х., 2003.
2. *Василенко В. О., Ткаченко Т. І.* Стратегічне управління: Навчальний посібник: Навчальне видання. — К.: ЦУЛ, 2003 — 396 с.
3. *Городня Т. А.* Пріоритети та стратегія розвитку туристичної індустрії України: Вісник Львівського інституту економіки і туризму; (редкол.: І. О. Бочан та ін). — Львів: ЛІЕТ, 2009. — № 4. — 250 с.

І. Ю. Гусєва, аспірантка кафедри економіки підприємств, Державний вищий навчальний заклад «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана» пр. Перемоги 54/1, ауд. 243, м. Київ, Україна, 03680, e-mail: graduatesofia@gmail.com

УПРАВЛІННЯ РИНКОВИМ КАПІТАЛОМ У ПРОЦЕСІ ДОСЯГНЕННЯ СТРАТЕГІЧНИХ ЦІЛЕЙ

Інтеграційні процеси в Україні супроводжуються сучасним глобальним інноваційним розвитком, що визначається зростанням значущості інформаційних технологій, постіндустріальних

принципів суспільного розвитку, підвищенням ролі інтелектуального капіталу та менеджменту. Виникає необхідність здійснення фундаментальної системної трансформації багатьох управлінських ланок як в економіці країни, так і кожного підприємства. Це полягає в опануванні інноваційної моделі структурної перебудови та зростання, реалізація якої має забезпечити істотне підвищення конкурентоспроможності української економіки на заходах формування та розвитку ринкового капіталу.

Центральною проблемою розвитку сучасного підприємства є побудова «гнучкої, дієвої» стратегії, яка може адаптуватися до умов ринку та реагувати на нестабільність розвитку економіки країни. Неможливість спрогнозувати поведінку споживача та економічну ситуацію спонукає керівників підприємств до пошуку альтернативних підходів до залучення інвестицій і заохочення нових клієнтів та партнерів. Саме тому стратегічна спрямованість системи управління ринковим капіталом та його складовими набуває першочергового значення. Це дає змогу вирішувати проблеми створення та підтримання конкурентних переваг, інвестиційної привабливості, забезпечує отримання додаткового прибутку та збільшення ринкової вартості підприємства, економічного зростання в майбутньому за допомогою встановлення динамічного балансу внутрішнього та зовнішнього середовища підприємства.

Ринковий капітал як економічна категорія є складовою інтелектуального капіталу. Він введений у коло інтересів науковців завдяки працям таких дослідників, як Т. Стюарт, Е. Брукінг, Л. Едвінсон, Т. Сакайя, А. Чухно [1—3]. Ключовим елементом теорії і практики управління ринковим капіталом є оцінка ефективності управління цим нематеріальним ресурсом, яка потребує розробки й обґрунтування. Розробка методики оцінки ефективності управління ринковим капіталом підприємства пов'язана з такими важливими науковими і практичними задачами, як формування організаційно-економічного механізму управління інтелектуальним капіталом підприємства, оцінка ефективності його функціонування, відтворення інтелектуального капіталу.

Оцінювання ефективності управління ринковим капіталом здійснюється на основі розрахунку й аналізу таких критеріальних показників:

- показники, які оцінюють силу прихильності клієнтів до компанії, ступінь їх довіри до компанії, задоволеність рівнем і якістю виконання замовлень, надійність клієнтської бази;
- показники, які характеризують капіталізацію ставлення клієнтів до компанії;

- показники, які характеризують якість ринкового капіталу;
- показники, які характеризують приріст клієнтської бази;
- узагальнюючі показники ефективності (рентабельність ринкового капіталу, індекс рентабельності ринкового капіталу, інтегральний показник ефективності управління ринковим капіталом та приросту).

Наведені показники характеризують різні аспекти ефективності управління ринковим капіталом, тому їх необхідно розглядати як систему [2]. Ця система має скоординувати стратегічні наміри підприємства та бути спрямованою на отримання додаткового прибутку, зростання конкурентоспроможності та інвестиційної привабливості.

Головною проблемою у визначенні ефективності управління ринковим капіталом є неможливість прогнозування та відсутність критеріїв для порівняння, а тільки аналіз вже існуючих результатів діяльності підприємства та розробка заходів щодо подальшого розвитку. Саме тому управління ринковим капіталом є невід’ємною частиною формування стратегічних цілей сучасного підприємства, аналізу зовнішнього середовища та потенціалу підприємства, перспектив його розвитку та можливостей економічного зростання.

Ринковий капітал розглядається як потенційний інвестиційний ресурс кожного підприємства. Це є одним з головних факторів для досягнення успіху в конкурентній боротьбі за досягнення стратегічних і тактичних цілей.

Перспективами подальших досліджень у даному напрямі є розробка механізму та методологічних засад управління ринковим капіталом як інструментом для реалізації стратегії, дослідження аспектів капіталізації ставлення клієнта до компанії; аналіз та оцінювання факторіального впливу ринкового капіталу на результативність соціально-економічної діяльності підприємства.

Література

1. Брукінг Э. Интеллектуальный капитал: ключ к успеху в новом тысячелетии. — СПб.: Питер, 2001. — 288 с.
2. Карась П. Интеллектуальный капитал: складові та аспекти комерціалізації в нових умовах господарювання // Економіст, — 2006. — № 8.
3. Чухно А. Интеллектуальный капитал: сутність, форми та закономірності розвитку // ЕУ. — 2002. — № 11—12.
4. Журавльова І. В. Фінансовий аспект оцінки інтелектуального капіталу // Фінанси України. — 2002. — № 10. — С. 103—109.